

Úvaha o Kristově utrpení

Kdo chce správně uctít utrpení našeho Pána, musí se dívat na ukřižovaného Ježíše zrakem svého srdce a poznávat v těle našeho Pána své vlastní tělo.

Všechny bytosti na zemi by měly být zděšené z popravky našeho Vykupitele. Skály by se měly rozpuknout - totiž srdce, která nevěří. Ti, které děsí hrob smrtelnosti, měli by odvalit kámen, který jim stojí v cestě, aby z tohoto hrobu vyšli. Mají se také nyní zjevit ve svatém městě,⁽¹⁾ tj. v Boží Církvi jako svědkové budoucího zmrtvýchvstání. To, co se má jednou stát s tělem lidí, to ať se nyní stane s jejich srdci.

Nikomu, kdo je slabý, není odepřeno vítězství Kříže. Není nikoho, komu by Kristova modlitba nemohla pomoci.⁽²⁾ Když prospěla mnohým, kteří zuřili proti němu, tím spíše pomůže těm, kteří se k němu obracejí!

Křesťanský lid je pozván k bohatstvím ráje. Všem, kteří se znovu narodili, je znovu otevřena cesta ke ztracené vlasti. Nikdo si nyní nesmí sám uzavírat tuto cestu, která mohla být otevřena dokonce kajícím zločinci.⁽³⁾

Činnosti tohoto života nás nesmí přivádět k úzkostlivosti ani k ochablosti; nesmí nám bránit v tom, abychom s plně oddaným srdcem následovali Pánův příklad a stali se mu

zcela podobnými. Neučinil a nevytrpěl nic, co by nebylo dobré pro naši spásu, aby se tak síla Hlavy přenesla na celé tělo.

Když byla naše přirozenost povznesena k božství a *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*⁽⁴⁾, který člověk by mohl být vyloučen z Božího milosrdenství? Leda ten, kdo nevěří? Vždyť všichni máme s Kristem stejnou přirozenost, když Kristus přijal *naši lidskou přirozenost*⁽⁵⁾, každý, kdo se znovu narodil z Ducha. Kdo by v něm nemohl spatřit svou vlastní slabost?

Proto se jednorozený Boží Syn stal také synem člověka, aby mu nechyběla ani plná lidská skutečnost, ani plnost božství. Tělo, které leželo bezduché v zemi, vstalo třetí den a bylo povýšeno nad všechny výšiny nebe po pravici Otcovy slávy, má naši přirozenost. Když jdeme cestou jeho přikázání, když se nestydíme vyznávat to, co pro nás učinil v poníženosti svého těla⁽⁶⁾, pak budeme přivedeni k účasti na jeho slávě.

Neboť před celým světem se vyplní jeho zaslíbení: *Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznam před svým Otcem v nebesích.*⁽⁷⁾

⁽¹⁾ srov. Mt 27,53; ⁽²⁾ srov. Lk 23,34; ⁽³⁾ srov. Lk 23,40; ⁽⁴⁾ Jan 1,14; ⁽⁵⁾ Denní modlitba 3. vánoční mše; ⁽⁶⁾ srov. Flp 2,8; ⁽⁷⁾ Mt 10,32

Světlo 14/2009

MODLITBA SEBEOBĚTOVÁNÍ

Nebeský Otče, skrze bolestné a neposkvrněné Srdce Panny Marie obětujeme Ti drahocennou Krev Tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše a hříchy celého světa a pro potřeby Tvé svaté Církve a za všechny duše v očistci, jménem všech duší a za všechny duše.

MODLITBA SMÍRU ZA SVĚT

Věčný Otče! Z lásky k nám lidem jsi vydal na smrt svého jednorozeného Syna. Pro jeho Krev, pro jeho zásluhy a jeho Srdce smiluj se nad celým světem a odpusť nám všechny naše hříchy.

Přijmi slabé dostiučinění těch, kteří Tě milují, a spoj je se zásluhami Tvého božského Syna, aby všechna jejich díla získala smírnou cenu.

Věčný Otče, smiluj se nad celým světem! Ještě nastala doba spravedlnosti, ještě trvá čas Tvého milosrdenství!

Světlo 14/2009